

Будинок, у якому жив Сергій Русінов. Зараз вхід опечатано. Фото авторки

Чому звинувачують саме Русінова? Адже мотивів для замаху в нього не було. Ще позавчора ввечері його добрий знайомий Воропаєв, помічник депутата Сторожука, заїжджав до нього з гостинцями: копченою ковбасою та курячими стегенцями. А потім Сергій погодився підвезти гостя-однокурсника додому в сусіднє село.

Та й самого депутата він бачив двічі в житті. Востанне за два дні до замаху, під час сесії міської ради, на якій вирішувалося питання виділення коштів для родин ветеранів. Сторожук попросив свого помічника запросити Сергія, щоб той «муляв око» депутатам і вони не наважилися на очах у ветерана голосувати проти збільшення фінансової допомоги.

Усе це здається нелогічним. Зате було зрозуміло: якщо його підозрюють і поліція знайде вибухівку, на виправдання підуть місяці, а може, і роки. Підозрюваного в замаху на вбивство депутата, який зберігав у себе вибухівку й зброю, навряд чи випустять на поруки.

Довіку сидіти з клеймом злочинця в холодній камері замість того, щоб грітися біля теплої грубки у своєму затишному будинку...? Хіба це не ганьба для нього, ветерана і нащадка Богдана Хмельницького? І як він подивиться в очі своїм синам, що, як і він, захищають Батьківщину?

Читайте також: **Розстріл поліцейських і ветерана на Черкащині: свідки спростовують версію поліції**

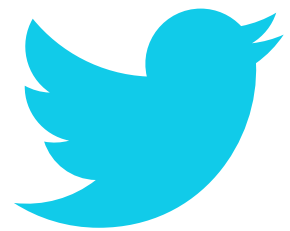

Архівне фото. Сергій Русінов із сином Антоном. Зараз Антон воює. Фото авторки

Спостерігаючи з вікна верхнього поверху за натовпом озброєних поліцейських, ветеран підняв телефонну слухавку. «Серьожа, ми їдемо», — це був голос Володимира, чоловіка сестри, який їхав із двома ветеранами розбитою слизькою дорогою з Корсуня-Шевченківського. — «Приїжджайте сюди для підтримки».

Будинки брата і сестри розділяли 15 кілометрів.

Обійстя Сергія міститься край села Нехворощ у затишній улоговині, оточеній густими лісами. Посеред пишної крони молодих ялинок збудована власними руками двоповерхова дерев'яна хатина нагадує будиночок лісника. Паркана на городі немає. Замість нього густий очерет, який обіймає кілька невеличких ставків для розведення риби й качок.

На своєму подвір'ї Сергій Русінов викопав чотири ставки і розводив там рибу. Фото авторки

Де-не-де з-за пагорбів виглядають керамічні фігурки казкових гномів та білих зайців. Дерев'яні доріжки проводжають до гамака, саморобних диванів із палет і літньої кухні, на вході якої висить жартівлива табличка «Обережно, міни».

Поміж кухонного приладдя малюнки з лісом і книжка Володимира Гонського «Людина і нація» про героїв національно-визвольної боротьби, подарована «з вірою в те, що ми не здамося, що Україна воскресне!». І ще один незамінний атрибут — трав'яні збори, які Сергій готував сам і якими вмів лікувати, за що під час служби у війську дістав позивний Шаман.

Сергій Русінов рідко їздив до міста. Весь свій вільний час він любив проводити вдома й облаштовувати двір. Фото авторки

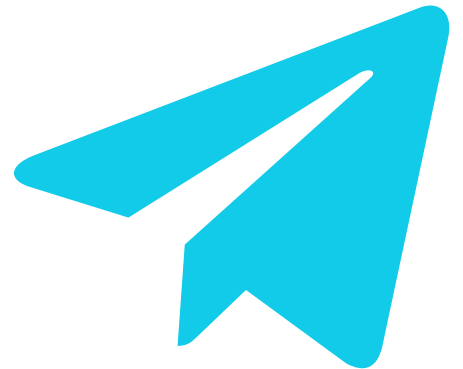
«Сергій постійно навіть там, у Донецьку, знаходив якісь трави, щось комбінував, заварював, — згадує його побратим Валерій Мотуз. — Простуда — діставав трави і робив чай. Щось болють — підбирав збори, щоб зняти біль. Він цим жив».

Подруга Сергія Тетяна каже, що він багато років цікавився лікарськими рослинами і навчився цього ще від своєї бабусі. Знав властивості звіробою, барвінку, омели та інших рослин, експериментував із трав'яними зборами і навіть перевіряв їхній вплив на організм, здаючи аналізи крові.

«Ті трави, які там лежали, тепер називають наркотиками (йдеться про офіційне повідомлення поліції, що в будинку ветерана знайшли чотири кілограми наркотичних речовин. — Ред.). А я скажу так: таких цілителей, як Шаман, один на мільйон. Він допоміг дуже багатьом людям своїми зборами. І частину цих трав, я знаю, Сергій саме того дня збирався передати знайомим», — розповідає Тетяна.

У глибині саду на снігу виблискує вкрита золотою глазур'ю ваза для квітів. Біля неї лежить гранітна могильна плита з гравюрою улюбленого лабрадора Багіри, яка розуміла без слів і була вірною подругою на фронті і в часи АТО, і після повномасштабного вторгнення.

Читайте також: **Ветерани на мітингу у Черкасах вимагали покарання винних у вбивстві Сергія Русінова та поліцейських і видачі тіла побратима сім'ї для гідного поховання (ФОТО)**

У дворі в Сергія Русінова. Фото авторки

Але служба в армії залишилася позаду. Не стало й Багіри. Зате поліцейські залишати двір не збиралися. Сергій замкнув будинок зсередини, поклав документи й телефон на підвіконня, одягнув бронезилет і вийшов через двері на даху, які багато років тому зробив «про всяк випадок». Із собою він взяв автомат, про який держава нічого не знала.

Сергій замкнув будинок зсередини, одягнув бронезилет і вийшов через двері на даху

Тим часом людей біля воріт побільшало. Рідні Сергія покликали на допомогу — і менш ніж за годину п'ятеро побратимів як могли тягнули час і вмовляли поліцію не заходити у двір зі зброєю в руках.

«Ми знаємо цього воюку. Ми знаємо його характер. Ми знаємо, який він військовий професіонал, — благав слідчу й спецпризначенців ветеран Валерій Мотуз. — Якщо ви його бачите, не вступайте з ним у контакт, тому що це 100% буде війна. Якщо він закрився, якогось психолога викликайте. І піротехніків, бо всяке може бути. Він все ж таки сапер...».

Напередодні обшуку державний реєстр казав, що в Русінова немає зброї. Але слідчі хотіли перестраховатися. І тому вирішили проводити обшуки в супроводі озброєних спецпризначенців. «Якщо це справа про замах на вбивство і в нас є підозра, що в людини є боєприпаси й зброя, правоохоронець має думати і про свою безпеку», — пояснюють поліцейські.

«Майже всіх ветеранів, які приїхали до Сергія, я наочно знаю, бо частенько з ними спілкуюся. Робота така, — розповідає старший лейтенант Олександр Шпак, який із самого ранку супроводжував слідчу. Він знав Русінова п'ять років і на початку повномасштабного вторгнення стояв разом із ним на блокпосту. — Ми їх запитали, чи хтось може зайти до нього і пояснити цю ситуацію, щоб він не накручував себе. Бо розуміли, що буде біда».

Зайти у двір слідча дозволила побратимові, який воював із Сергієм на позиціях під Бахмутом.

Сергій Русінов на бойовій позиції під Бахмутом 16 квітня 2023 року. У кінці відео в кадрі з'являється його побратим із позивним Артист, який прийшов на перемовини під будинок Сергія вранці 27 січня 2026 року. Відео автора

«Шаман, Шаман! Це я, Артист! Я прийшов!» — чоловік зняв куртку й шапку, щоб показати, що в нього із собою немає зброї. Він знав, що побратим не стрілятиме в нього. Але було вже пізно. Кілька разів обійшовши навколо будинку, Артист зрозумів, що Русінова всередині немає.

«Шаман, Шаман! Це я, Артист! Я прийшов!»

Слідча вирішила починати обшук. «Але заждіть, як же без понятьх?!» — обурилися ветерани.

Піти на пошуки понятьх зголосився Олександр Шпак. Населення села Нехворощ — 170 людей. Сусіди зазвичай не хочуть бути понятими одне для одного, тож понятьх вирішили шукати в сусідньому селі.

За кермом авто був дільничний Володимир Бойко. Шпак сів поруч. За кілька хвилин машина з поліцейськими виїхала на засніжену дорогу, з обох боків оточену лісом. Прицільний вогонь спочатку влучив у водія — так вчить військова тактика. Автомобіль врізався в дерево, пасажир нагнув голову і під свист куль вийшов назовні, щоб знайти укриття. Машина була прошита кулями, з артерії на нозі сочилася кров.

— Серьога! Серьога! Це я! Не стріляй! Робота в мене така, спілкуватися з ветеранами...
— Русінов впізнав знайомий голос і підійшов ближче.

— А, це ти... Ти завжди зі мною по-людськи вчиняв, — сказав і повернувся в засідку.

За хвилину дорогою повз проїжджав лісник. Почувши крик, він прийшов на допомогу пораненому, наклав турнікет і зупинив кровотечу.

НОВИНИ ПАРТНЕРІВ

РЕКЛАМА

«А, це ти... Ти завжди зі мною по-людськи вчиняв», — сказав і повернувся в засідку.

Звуки пострілів було чути й біля двору Сергія Русінова. Що робити далі, поліцейські радилися кілька хвилин. Троє офіцерів роти особливого призначення сіли в авто й поїхали на підмогу. Перестрілка тривала ще кілька хвилин. Тоді Олександр Флорінський, Сергій Сафронов і Денис Половинка загинули під прицільним вогнем.

Автомобіль, у якому їхали спецпризначенці, почувши перші постріли. Усі троє поліцейських загинули під прицільним вогнем. Фото: пресслужба Національної поліції України

Друга група поліцейських сіла в авто й поїхала в бік пострілів. За ними рушили й ветерани. Дорогу було перекрито. Обабіч лежало двоє застрелених правоохоронців. Щоб не наражатися на небезпеку, друзі Сергія потайки лісом пішли геть.

Біля будинку залишалися Володимир, Ігор і Руслан. Володимир ще раз перевірив: можливо, Сергій все ж таки у дворі? Сподівання не виправдались, і друзі поїхали в пошуках побратима. Коли вони наблизилися до місця трагедії, їх зупинили розлючені правоохоронці.

«Мене силоміць витягнули з машини, кинули на землю і стали бити ногами, — згадує Володимир. — Скували в наручники й залишили лежати на снігу обличчям вниз. Так ми нерухомо пролежали півтори години, аж поки хтось не дозволив піднятися на ноги. Це чотири години ми простояли на морозі нерухомо».

В обідню пору всіх трьох відвезли в райвідділок і допитали без адвокатів. Тоді в Єдиному реєстрі досудових розслідувань з'явилося кримінальне провадження за частиною 1 статті 263 Кримінального кодексу України «Незаконне зберігання вогнепальної зброї, бойових припасів, вибухових речовин або пристроїв». Санкція статті — позбавлення волі на строк від трьох до семи років.

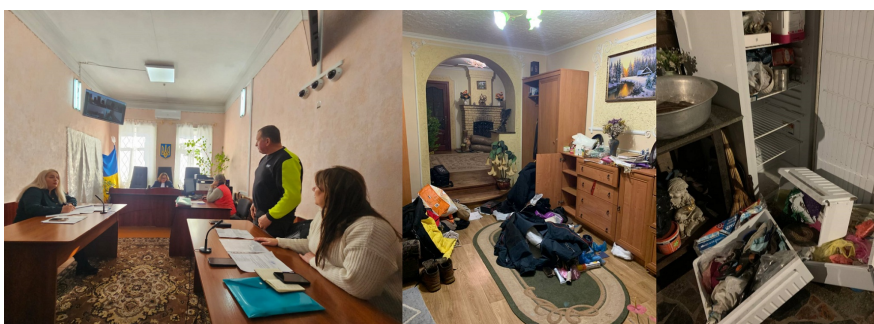
Підставою для цього кримінального провадження став рапорт про те, що «отримано інформацію з приводу Ліневича Володимира Володимировича, Степаненка Руслана Васильовича і Шевченка Ігоря Володимировича про зберігання за місцем проживання вогнепальної зброї, боєприпасів та вибухових речовин».

Через 13 годин 40 хвилин після останнього дзвінка брата в будинок Наталії Ліневич увірвалися спецпризначенці з автоматами. «Чисто!» — передавали по рації, вибиваючи ногою двері до вітальні, спальні, туалету. За цим дійством крізь шпаринку в паркані спостерігала сусідка: «Мені було страшно. Це було схоже на те, наче в будинку міститься лігво терористів».

Півтори години обшуку здавалися вічністю. На очах у Наталії, чоловіка та їхньої доньки поліцейські вивертали шухляди й полиці з холодильника. Проте ні зброї, ні вибухівки так і не знайшли. Натомість вилучили мобільний телефон Володимира, яким він користувався, щоб спілкуватися, зокрема, і з Сергієм Русіновим.

З лютого свої мотиви Володимир пояснив у суді, який вирішував, чи арештовувати цей мобільний телефон як речовий доказ. «Поліцейські дивувалися і питали в мене, чого це я такий спокійний під час обшуку. А я кажу: бо в мене нічого немає. Ні зброї, ні золота, ні грошей».

Читайте також: **Четверо поліцейських загинули на Черкащині, вбивця ліквідований**

Володимир Ліневич під час судового засідання в Корсунь-Шевченківському районному суді Черкаської області 3 лютого 2026 року. Праворуч на фото будинок Володимира після обшуку 27 січня. Фото авторки

Примарно тихий вечір

Через три дні після обшуку прибирання в будинку триває. У гардеробній досі бардак. Там немає вікон, а коли на кілька годин вмикають світло, Наталія поспішає на кухню, щоб приготувати щось смачненьке. Сьогодні електропостачання було лише півтори години, тож вона бідається, що на вечерю встигла приготувати «небагато»: голубці, смажену печінку, картоплю з грибами, домашній майонез («дуже просто робиться!») і шоколадний пиріг «нашвидкуруч».

У тьмяному світлі пластмасової сонячної лампи намагаюся розгледіти ліпнину на стінах: як делікатно вигравіювані листочки на дереві... Працювати з глиною і декоративною штукатуркою Наталію колись навчив її старший брат Сергій. «Казав мені: "Не бійся, пробуй! У тебе вийде!". І я пробувала, у мене вийшло. Але... у нього виходило набагато краще».

Архівні фото. На світліні праворуч Сергій Русінов із молодшою сестрою Наталією. На світліні ліворуч Сергій разом із племінницею та чоловіком сестри Володимиром

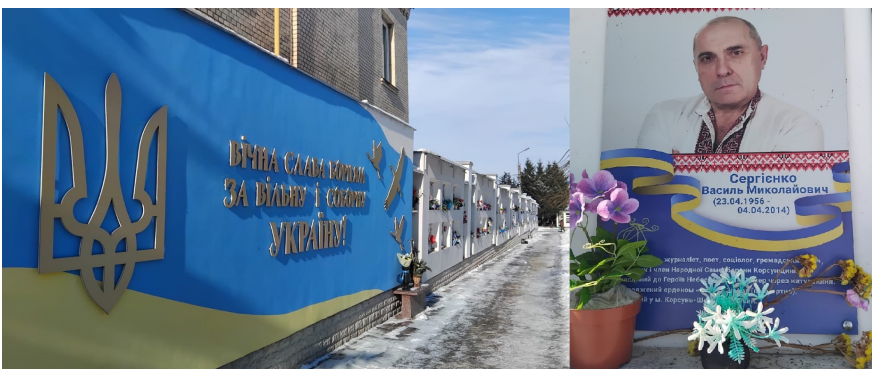
На кухонному столі стоїть великий акваріум. У ньому плаває золота рибка. Глянувши на неї, Наталія сумно зітхає: на море всією сім'єю їздили лише один раз. Усі відпустки проводили вдома. Зводили будинок своїми руками, тому намагались економити.

У кімнату заходить Володимир. У його руках зім'ята газета, де сім років тому його з дружиною й трьома доньками фотографію помістили на першу сторінку. У заголовку статті йдеться про секрети сімейного щастя.

Чоловік сідає на край лежанки, де грюються його донька і зять. Знайшлося тут місце й для двох чотириліпих друзів: крихітна кудлатка Буся вовтузиться з гумовою іграшкою, поруч дрімає схожий на роздуту сардельку Річард.

За три дні Наталія посивіла. Кума порівнює її з конвалією: синьоока, ніжна, тендітна і дуже довірлива

Але ця тиха ідилія оманлива. За три дні Наталія посивіла. Кума порівнює її з конвалією: синьоока, ніжна, тендітна і дуже довірлива. Вдень зайнята хатніми справами, а вночі не може спати й плаче. «Сергій був не такий, у нього був твердіший характер», — намагається взяти себе в руки й одразу ж згадує, що за дивним збігом обставин 12 років тому поруч із лісом, де загинув Сергій, знайшли тіло і її троюрідного брата Василя Сергієнка.

На Алеї слави в Корсуні-Шевченківському 246 портретів полевгих військових і волонтерів. Серед них Герой України Василь Сергієнко. Фото авторки

«От ви кажете, правду шукаєте... Наш брат Василь теж був журналістом. Висвітлював складні теми... А потім його просто викрали з дому, закатували і вбили. Я була в морзі під час упізнання, це було страшно. Все тіло було проколоте. Я ще тоді зіткнулася з нашим правосуддям. Мене цілий рік вже тягали по цих показах.

Слідчий тоді казав: "Будьте уважні, дивіться за дітьми, щоб до них там ніхто не підходив, бо все може статися". А я йому: "Підождіть, а як же захист свідків?". А він мені: "Та ви що, у нашій країні цього немає"».

Володимир Ліневич після побоїв поліцейськими 27 січня 2026 року. Наступного дня в місцевій лікарні родині натякнули, що знімати побої їм заборонили «згори». Жорстокість поліції родина пояснює бажанням залякати і змусити мовчати. Фото авторки

Наталія показує фото Володимира, на яких видно сліди побиття вранці 27 січня і безлад після обшуків увечері. Кілька днів родина вагалася, чи публікувати їх і чи розповідати про це вголос.

«Публікуйте! Все одно нам померати! Ну чого нам уже боятися? Вони користуються цим страхом людським, оцією байдужістю. Ви розумієте, як вони про нас думають? Ми для них голодранці!».

Депутат. Ніч замаху

Теща депутата міської ради Віталія Сторожука живе на околиці міста. Цей тихий мікрорайон підходить для злочину ідеально. Кількакілометрова вулиця тягнеться вздовж залізничних колій, тож замість сусідів навпроти з вікон приватних будинків можна побачити хіба що якийсь товарняк. Не набагато частіше тут проїде, оминаючи ями, якийсь автомобіль. Завдяки гравію його наближення можна почути завчасно.

Краєвид із вікон не надто мальовничий, тож високий паркан із профнастилу — дуже практичне рішення. За цим парканом не було видно й автомобіля, який у Святвечір поза двором звично припаркував Віталій Сторожук. Закінчивши справи, на святкову вечерю він приїхав сам. На місці вже була його цивільна дружина Ірина з дворічною донькою. Злочинець напевно знав, що родина завжди користується двома автомобілями. А отже, крім Сторожука в салоні пізніше не буде нікого.

Місце, де стався вибух в автомобілі Віталія Сторожука. Замість пошкодженого паркана встановили новий. Фото авторки

Родина була зайнята святковим застіллям, тож у злочинця було кілька годин, щоб непомітно встановити вибухівку. Того дня сонце зайшло о 15:58. А через дві хвилини за графіком вимкнули світло. У цілковитій пітьмі, без світла ліхтарів автомобіль простояв до десятої вечора.

Щоб гарантовано вбити водія, вибуховий пристрій логічно було б встановити під його сидінням. Для цього в пристрої був магніт: щойно він відривається від поверхні,

спрацьовує вибуховий механізм.

Але, вочевидь, злочинець не взяв до уваги конструкцію автомобіля: днище Audi Q7 зроблене з алюмінію й закрите пластиковими панелями, тож магніт до нього не кріпиться. Єдині металеві елементи під днищем — кардан і вихлопна труба — проходять по центру авто у великому заглибленні, тож через ширину машини й конструкцію дна до них фізично неможливо дотягнутися рукою ззовні.

Ніде прикріпити магніт і під колесами чи спереду: в Audi Q7 підвіска й більшість елементів зроблені з алюмінію та гуми, а підкрилки закриті захисним матеріалом. За висновками експертизи, фактично єдина доступна ділянка з металом була позаду — біля вихлопної системи та редуктора заднього моста. Там невідомий і встановив вибуховий пристрій.

Близько десятої вечора святкування завершилося. Першою з двору виїхала Ірина. За кілька хвилин із «кишені» паркомісця на вулиці спробував виїхати й сам депутат. У момент, коли авто зрушило з місця, пролунав вибух. На семи метрах паркана утворилося 38 дірок завширшки з металеву гривню. Віталій досі прокручує в голові можливі сценарії, яких за збігом обставин вдалося уникнути: якби в цей момент там стояли батьки, шанси вижити в них були б мінімальні.

Такий вигляд має паркан після вибуху автомобіля Віталія Сторожука. Фото авторки

Після вибуху авто зайнялося. Пожежники кілька разів заливали його піною, але марно. Через кілька днів під час експертизи обгорілий автомобіль підняли краном і перевернули на бік: метал у місці вибуху був розірваний, на днищі наскрізні дірки.

У поліції злочин кваліфікували як особливо тяжкий — за статтями про вбивство та замах на злочин.

Довідка. Частина 2 пункту 5 статті 115 Кримінального кодексу України передбачає відповідальність за умисне вбивство, вчинене способом, небезпечним для життя багатьох осіб (наприклад, вибух, підпал). Якщо застосований спосіб не спричинив загибелі інших людей, діяння все одно кваліфікується за цим пунктом, оскільки небезпека була реальною. Покарання — позбавлення волі на строк від 10 до 15 років або довічне ув'язнення.

Частина 2 статті 15 передбачає відповідальність за замах на вчинення кримінального правопорушення, яке є закінченим, якщо особа виконала всі дії, які вважала необхідними для доведення кримінального правопорушення до кінця, але кримінальне правопорушення не було закінчене з причин, які не залежали від її волі. Максимальне покарання обмежене 2/3 від найсуворішого виду покарання (наприклад, 2/3 від 15 років = 10 років).

«Ніхто не планував нікого лякати. Планували вбити, — каже Сторожук. — Просто правильно закласти вибухівку не вдалося через специфіку автомобіля. Придбавши його 10 років тому за 126 тисяч євро, я ні на грам не пошкодував».

Мотиви «ясні як Божий день»?

Через дві години після трагедії на офіційному сайті Головного управління Національної поліції в Черкаській області з'явилося коротке повідомлення про те, що «під час затримання фігуранта, якого розшукували за скоєння вбивства, він відкрив прицільний вогонь по правоохоронцях. Спецпризначенці поліції ліквідували вбивцю».

Деталі про те, як саме розгорталася подія, не озвучувалися.

Тож першу версію «від кількох учасників подій» о першій годині ночі 29 січня опублікував на своїй сторінці у Фейсбуці колишній секретар Черкаської міської ради від «Свободи» військовий Ярослав Нищик.

Саме він вперше озвучив версію про те, що Сергій Русінов «мав особистий майновий та світоглядний конфлікт із постраждалим» і саме тому став підозрюваним у замаху на вбивство депутата Корсунь-Шевченківської міської ради Віталія Сторожука.

Цей допис став вірусним і отримав понад чотири тисячі поширень. Нищика почали цитувати найбільші ЗМІ. Згодом різні блогери одночасно стали шукати підтвердження цій версії і виявили, що за кілька тижнів до замаху на депутата ветерани, зокрема й Русінов, отримали від міської ради земельні ділянки в оренду на 49 років.

Після цього деякі з них почали здавати ті ділянки в суборенду місцевим фермерам. Дехто помітив, що Русінов підписав договір лише на три роки, у той час як багато інших ветеранів погодилися укласти договір на довший строк. Звідси з'явилося припущення, що саме через те, що Русінов відмовився підписувати договір на довший строк, у нього виник конфлікт зі Сторожуком.

Але в те, що ветеран міг бажати його смерті, Сторожук не вірить і досі. Під час допиту в поліції він детально описав, як провів останні 72 години перед замахом на вбивство. Відтворити хронологію подій та імена людей, із якими він зустрічався, було просто. У депутата є звичка домовлятися про всі зустрічі, фіксуючи це есемерками або дзвінками.

Першою версією, яку перевіряли правоохоронці, було інсценування підризу самим Сторожуком. Але вона не підтвердилася ні експертизами, ні детектором брехні. Слідчі попросили потерпілого озвучити імена своїх недоброзичливців — у списку з п'яти осіб Сергія Русінова не було.

З ветераном вони були віддалено знайомі й у місцевих питаннях були на одному боці. Сторожук добре пам'ятає день їхнього знайомства 14 листопада 2024 року. Депутат тоді взяв кількох ветеранів, серед яких був і Русінов, і прийшов із ними натиснути на земельний відділ.

«Я втрутився, бо ветерани та військовослужбовці фактично зіткнулися із саботажом: їхні заяви просто відмовлялися приймати, — розповідає депутат. — Після того як із трибуни сесійної зали було офіційно заявлено, що земельна ділянка вільна і нічим не обтяжена, я вважав своїм обов'язком допомогти людям реалізувати гарантоване законом право і не дозволити його тихо заблокувати в кабінетах».

Сергій Русінов (на фото крайній праворуч) і Віталій Сторожук (на фото в центрі) у день знайомства 14 листопада 2024 року. Фото із фейсбук-сторінки Віталія Сторожука

Присутність гострого на язик депутата з камерою вплинула на головного спеціаліста Лілію Третяк. Того дня в міськраді зареєстрували одинадцять заяв. А згодом ще п'ятдесят.

Сторожук переконує, що знайшов кілька «вільних» ділянок на території громади і розповів про це ветеранам. Тримавши перед очима мапу, ділянки площею до 60 соток розподіляли між собою самостійно. На те, щоб їх отримати, пішов майже рік.

Цю земельну ділянку площею 20 гектарів взяли в оренду ветерани. Фото авторки
Підписавши з міськрадою договори оренди на 49 років, ветерани стали думати, що

робити із землею: обробляти самим чи здати в суборенду.

Хтось відклав рішення на потім, але багато хто пристав на пропозицію місцевих фермерів, зокрема Віталія Кириченка, який пропонував найвигіднішу ціну. Терміни договорів були різні: хтось підписав договір на рік, хтось на сім років, а хтось на десять. Сергій Русінов любив працювати на землі, тож, повагавшись тиждень, уклав договір лише на три роки, мовляв, «а там побачимо». Землю в суборенду було передано за два тижні до замаху на Сторожука.

Русінов прийшов на сесію міськради разом із помічником Сторожука на його ж прохання

Після походу в земельний відділ Русінов не бачився зі Сторожуком більш як рік, аж до сесії міської ради 23 грудня 2025-го. Ветеран прийшов на сесію разом із помічником Сторожука на його ж прохання. Того дня міська рада обговорювала майбутній бюджет, а Сторожук вимагав збільшити видатки на допомогу родинам військових. Русінова покликав, щоб депутатам було соромно відмовлятися від такої вимоги.

Про те, що правоохоронці перевіряють версію про можливу причетність Сергія до замаху, сам Сторожук дізнався вже 27 січня, після перестрілки й загибелі поліцейських. Ще більше здивування в нього викликала версія про «земельний конфлікт» між ним і ветераном. Проте багатьом ця історія видавалася дуже зрозумілою, тому прижилася майже миттєво.

«Звинувачення в нібито земельному конфлікті з Русіновим для мене абсурдне, адже жодних земельних спорів між нами не було, — каже Віталій Сторожук, дивуючись, що хтось із місцевих міг у це повірити. — Такі версії схожі на відволікання уваги від реальних причин і відповідальних осіб».

Попри те що Сторожук довго пояснював, чому історія про земельний конфлікт не відповідає дійсності, чимало містян підхопило цю версію. Дров у багаття підкладали численні історії про грубий і напористий характер депутата: «Він і середній палець може показати, і матом послати!».

І це правда.

Вісімнадцятирічним юнаком Сторожук поїхав за кордон — до Великої Британії, а згодом до Чехії.

«Усі свої гроші я заробив не в Україні. Тут я їх лише витрачаю, — каже Віталій. — Активно допомагаю військовим, насамперед фінансово. Я знаю, що навколо мене в громаді шириться багато чуток. Більшість із того, що про мене говорять у місті, не відповідає дійсності».

Довідка. Віталій Сторожук народився і виріс у Корсуні-Шевченківському. У 18-річному віці поїхав працювати до Великої Британії, а згодом до Чехії. Там, за його словами, успішно займався будівельним бізнесом, одружився з громадянкою Чехії, у них народилося троє дітей. У 2020-му Сторожук без родини повернувся до України, у рідне місто.

Очолив місцевий осередок Радикальної партії Олега Ляшка і заснував громадську організацію «Майбутнє місту». Того самого року обрався депутатом Корсунь-Шевченківської міської ради. Каже, що фінансово допомагав проводити передвиборчу кампанію своєму вже колишньому другу Віталієві Мацюку, який балотувався від партії «За майбутнє».

Активно організовував голосування за дострокове припинення повноважень міського голови Миколи Березового в червні 2021 року, якого депутати звинуватили в неефективному управлінні та спробах узурпації влади. Після цього міський голова припинив повноваження, а виконувачем обов'язків став секретар міськради Віталій Мацюк. З березня 2022 року Сторожук перестав підтримувати Мацюка, пояснюючи це тим, що їхні політичні погляди в багатьох аспектах розійшлися.

Сторожук досі ламає голову: хто його замовив?

Через місяць після замаху Віталій Сторожук досі ламає голову: хто його замовив? Група з дюжини слідчих та десятка прокурорів розширили коло можливих причетних до дванадцяти. Причину відбору правоохоронці не коментують, посилаючись на таємницю слідства.

Але логічно припустити, що секретар Корсунь-Шевченківської міської ради Віталій Мацюк, у якого також відбулися обшуки, міг опинитися в колі підозрюваних, тому що, попри колишню дружбу і політичний союз, після початку повномасштабного вторгнення їхні шляхи розійшлися й вони відкрито конфліктують і до сьогодні. Бізнесмен Валентин Дубінін міг привернути увагу слідчих, тому що місцеві часто називають його «колишнім кримінальним авторитетом».

А Сергій Русінов міг потрапити у фокус уваги, тому що засвітився на відео в сесійній залі за два дні до замаху, контактував того дня зі Сторожуком і на додачу був сапером, який не так давно повернувся з фронту... Такий неймовірний збіг трапляється рідко. А отже, справу легко розкрито.

1 лютого 2026 року кілька сотень ветеранів Черкащини прийшли під будівлю Головного управління Національної поліції в Черкаській області з вимогою про відставку його очільника Олега Гудими й проведення незалежного розслідування подій у селі Нехворощ. 4 лютого Гудима написав заяву про відсторонення від посади на час розслідування всіх обставин. Фото авторки

Під час обшуків 27 січня вибухівку шукали в усіх трьох одночасно. А знайшли тільки у ветерана. Та окрім відсутності мотиву військовий знаходять й інші пробіли в цій версії.

«Ви думаєте, у нас немає ніяких запасів? — напівпошепки каже мені один із ветеранів, який прийшов на акцію протесту під будівлю Черкаського обласного управління поліції з вимогою про відставку його очільника Олега Гудими. — Але такі речі прикопують у лісах, а не зберігають удома.

Та якщо це й була вибухівка Сергія і саме він вчинив замах, то чи йому не вистачило б розуму заховати оте все якомога далі, маючи ліс по сусідству? Більш як місяць минув між замахом та обшуком! Знаючи Сергія, думаю, він такої дурної помилки не зробив би».

Напруження в регіоні не спадає. У Черкасах ветерани організували акції протесту і вимагають прозорого розслідування та об'єктивної правової оцінки подій. Учасники мітингу критикують дії правоохоронців щодо ветеранів узагалі.

Керівник Головного управління Національної поліції в Черкаській області Олег Гудима тимчасово призупинив виконання службових обов'язків на час розслідування, пославшись на необхідність забезпечити об'єктивність і довіру до процесу. Рідні Сергія Русінова досі чекають результатів судово-медичної експертизи, щоб нарешті попрощатися з ним по-людськи.

—
Любов Величко, опубліковано у виданні [Texty.org.ua](https://texty.org.ua)

Читайте також:

- **Луценко: Трагедія на Черкащині - замовчування замість розслідування**
- **На Черкащині призначено нового керівника поліції**
- **"FPV-дрон - це найкращий спосіб для злочинців, щоб когось ліквідувати", тому законом передбачать обов'язкову реєстрацію БПЛА - Вигівський**
- **Вбивство поліцейських: до перемовин зі стрільцем запрошували ветеранів**

[Share 1](#)

Читайте «Аргумент» в [Facebook](#) и [Twitter](#)

Если вы заметили ошибку, выделите ее мышкой и нажмите **Ctrl+Enter**.

Коментарі

ВІДЕО

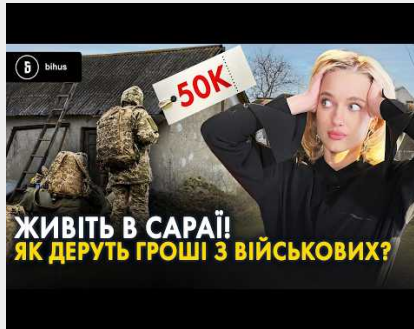
Про що не можна було жартувати в СРСР

HEAVY SHOT, VAMPIRE, NEMESIS: як «Баба Яга» б'є ок*пантів

Воюєш? Плати більше! 50к за оренду і космічні комісії: як виглядає ринок житла на фронті?

[Головна](#) [Про сайт](#) [Опитування](#)

© 2011 «АРГУМЕНТ»

Републікація матеріалів: для інтернет-видань обов'язковим є пряме гіперпосилання, для друкованих видань – за запитом через електронну пошту. **Посилання або гіперпосилання повинні бути розташовані при використанні тексту - на початку використовуваної інформації, при використанні графічної інформації - безпосередньо під об'єктом запозичення.** При републікації в електронних виданнях у кожному разі використання вставляти гіперпосилання на головну сторінку сайту argumentua.com та на сторінку розміщення відповідного матеріалу. За будь-якого використання матеріалів не допускається зміна оригінального тексту. Скорочення або перекомпонування частин матеріалу допускається, але тільки в тій мірі, якою це не призводить до спотворення його сенсу.

Редакція не несе відповідальності за достовірність рекламних оголошень, розміщених на сайті, а також за вміст веб-сайтів, на які дано гіперпосилання.

Контакт: uargumentum@gmail.com